

Sygn. akt VIII Pz 9/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 w Gliwicach

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędziowie: SSO Małgorzata Andrzejewska

SSR del. Magdalena Kimel (spr.)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. D.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę odszkodowania

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 4 grudnia 2017 r. sygn. akt IV P 644/17

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie,

2. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym;

(-) SSR Magdalena Kimel (-) P. P. SSO Małgorzata Andrzejewska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powódka M. D. wniosła do Sądu Rejonowego w Z. pozew w którym domagała się zasądzenia od pozwanej (...) sp. z o.o. na jej rzecz kwoty 4 800,76 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas określonej bez zachowania okresu wypowiedzenia. Uzasadniając właściwość miejscową Sądu Rejonowego w Z. wskazała, iż wykonywała pracę za zgodą pozwanej w głównej mierze w Z. u siebie w mieszkaniu, a spotkania zawodowe odbywały się co do zasady na terenie województwa (...). Wskazała, że zaczynała i kończyła pracę w Z. w mieszkaniu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew domagała się oddalenia powództwa. Podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Z. wskazując, iż powódka świadczyła pracę na terenie całego kraju, jednakże główny zakład produkcyjny pozwanej mieści się w L.. Wskazano, że powódka w tym miejscu najczęściej świadczyła pracę i tam miała swoje biuro. Pozwana wskazała, że skoro nie jest możliwym wskazania głównego miejsca wykonywania pracy, to nie jest możliwe wskazanie Sądu Rejonowego

w Z. jako sądu właściwego. Pozwana wskazała także, że powódka składała raporty z wykonanej pracy w obrębie L., a wbrew twierdzeniom powódki nie wykonywała pracy we własnym mieszkaniu w Z.. Podniosła, że praca powódki w dużej mierze polegała na udawaniu się do klientów samochodem na terenie całego kraju. W związku z tym pozwana wniosła o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ś..

Na rozprawie przed wdaniem się w spór, powódka wyjaśniła, że biuro w L. było ogólne i zajmował je G. M.. Miał on przyznany rejon do spraw hurtu i jego właściwość obejmowała północną Polskę. Powódka wskazała, że 90% jej działalności odbywało się na terenie (...). Miejscowości T. i B. odwiedzała sporadycznie, podczas odwiedzin zakładu w L.. Dalej powódka zaznaczyła, że sama organizowała sobie plan pracy. Zaczynała pracę w K., G., B., C.. Wieczorem sporządzała raport. Do jej zadań należało m.in. zorganizowanie działalności etapami. Pierwszy etapem były sieci typu. E.L., potem Euro (...), docelowo P. M., B.. Do E. L. jeździła do K., G., R., K. i do T. oraz B. (2 spotkania). Powódka najczęściej jeździła do K. i S.. Raz w miesiąc jeździła do P.. Raz w tygodniu, raz na dwa tygodnie jeździła do biura w L.. Pracowała także w domu. W okresie zatrudnienia największa liczba kontrahentów miała siedzibę w K., w tym najistotniejszy klient E.L. i z pozycji tego klienta załatwiano bilbordy, gazetki, katalogi.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Z. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu K. Z. (1) w Katowicach. W uzasadnieniu wskazano, że powódka najczęściej jeździła do K., gdzie był najważniejszy klient i z pozycji tego klienta organizowała swoją pracę. Z kolei w miejscowości L. przebywała okazjonalnie przy okazji odwiedzin u potencjalnych klientów w tamtych rejonach kraju. Podzielając uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r. (sygn. akt II PZP 3/11), zgodnie z którą każdorazowo stałym miejscem pracy takiego pracownika w rozumieniu art. 77⁽⁵⁾ § 1 KP jest to miejsce spośród określonych w umowie o pracę, w którym pracownik przez dłuższy czas, systematycznie świadczy pracę, Sąd Rejonowy na zasadzie art. 200§1 kpc w zw. z art. 461 § kpc przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu K. Z. (2) w K..

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła strona pozwana. Wydanemu orzeczeniu zarzuciła:

a) obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 461 §1 kpc poprzez niewłaściwe ustalenie, że miejscem wykonywania pracy przez powódkę było miasto K., a nie Ś., a w konsekwencji naruszenie art. 200 §1 kpc poprzez przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu K. Z. (3)

w K., podczas gdy miejscem wykonywania pracy powódki było L., zatem właściwy do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w Ś.;

b) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 77⁵ kp, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że miejscem wykonywania pracy powódki są K., gdzie kilkakrotnie odbywały się spotkania z jednym klientem a nie miejsce, w którym powódka miała swoje biuro, uczestniczyła w spotkaniach z pracodawcą i zdawała raporty ze swojej działalności.

Pozwana domagała się wstrzymania wykonania zaskarżonego postanowienia do czasu rozstrzygnięcia zażalenia oraz zmiany zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Ś., względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości. Domagała się również zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie, powódka domagała się oddalenia zażalenia pozwanej w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Zgodziła się z ustaleniami Sądu Rejonowego w Z. dotyczącymi właściwości Sądu Rejonowego K. Z. (3) w K.. W uzasadnieniu wskazała, iż nie ulega wątpliwości, że praca powódki była świadczona w przeważającej części na terenie województwa (...). Podniosła, że wykonywanie przez nią pracy w L. było zwyczajnie nieopłacalne i nie zostało w żaden sposób wykazane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że zgodnie z art. 461 §1 kpc powództwo w sprawach z zakresu prawa pracy może być wytoczone bądź przed sąd właściwości ogólnej pozwanego, bądź przed sąd, w którego okręgu praca jest, była lub miała być wykonywana, bądź też przed sąd, w którego okręgu znajduje się zakład pracy.

Miejsce wykonywania pracy powinno być określone w umowie o pracę. Będzie nim np. konkretny zakład produkcyjny, siedziba pracodawcy (wówczas w przypadku przedsiębiorstwa wielozakładowego pracownik ma obowiązek podjęcia pracy w każdym zakładzie produkcyjnym znajdującym się w miejscowości będącej siedzibą pracodawcy), bądź określony w umowie obszar, na którym pracownik wykonuje swoje obowiązki. Z punktu widzenia właściwości przemiennej sądu miejscem wykonywania pracy jest miejscowość, w której pracownik faktycznie świadczy pracę na rzecz pracodawcy, świadczył ją bądź miał ją świadczyć. Jeżeli na tej podstawie uzasadniona będzie właściwość kilku sądów, zgodnie z art. 43 k.p.c. wybór sądu właściwego należy do powoda.

Miejsce wykonywania pracy może być określone na stałe bądź jako miejsce zmienne, przy czym w tym ostatnim wypadku zmienność miejsca pracy może wynikać z samego charakteru (rodzaju) pełnionej pracy. Ogólnie pod pojęciem miejsca pracy rozumie się bądź stały punkt w znaczeniu geograficznym, bądź pewien oznaczony obszar, strefę określoną granicami jednostki administracyjnej podziału kraju lub w inny dostatecznie wyraźny sposób, w którym ma nastąpić dopełnienie świadczenia pracy. "Miejsce pracy" nie musi być wyposażone w zaplecze socjalne, kadrowe i techniczne (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1985 r., sygn. akt I PR 19/85; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. akt II PZP 3/11).

Miejsce świadczenia pracy pracownika mobilnego oznaczające pewien obszar jego aktywności zawodowej musi odzwierciedlać rzeczywisty stan rzeczy, ma zatem być to obszar, w którym prawnicy mobilni będą na stałe zobowiązani do przemieszczania się (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II PZP 8/08).

Ponadto miejsce pracy podane w umowach o pracę nie ma decydującego znaczenia, bowiem istotne jest faktyczne miejsce wykonywania pracy (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt III AUa 1881/14).

Powódka w przeważającej części (90%) świadczyła pracę na terenie woj. (...), w tym w K.. Incydentalnie odwiedzała biuro pracodawcy w miejscowości L. położone ponad 400 km od jej miejsca zamieszkania. W miejscowości L. znajdował się zakład pozwanego, w którym pracował G. M.. Był on odpowiedzialny za działalność pozwanego na obszarze północnej Polski, w tym za sprawy hurtu. W związku z tym, że strona pozwana nie miała rozpoznawalnej marki, to powódka wdrażała działalność pozwanej etapami (wprowadzała produkty), a jej pierwszym etapem były sieci E.L.. Powódka samodzielnie ustalała plan pracy i zaczynała pracę w K., G., S., B., C.. Codziennie zdawała raporty. W okresie zatrudnienia głównym kontrahentem powódki był E.L. w K. i to z pozycji tego klienta organizowała swoją pracę. Ponadto powódka każdego dnia odwiedzała klientów na terenie woj. (...). Tym samym powódka realnie i regularnie świadczyła pracę na terenie K..

Zarzut pozwanego, iż powódka nie dokonała wyboru Sądu w K. jako sądu właściwego ze względu na miejsce świadczenia pracy, a zatem właściwy jest sąd miejsca zakładu pracy, jest nieuzasadniony. Sąd przed którym wytoczono powództwo nie jest związany błędnie określoną właściwością miejscową przez stronę. W toku czynności wyjaśniających Sąd Rejonowy dokonał ustaleń związanych z rzeczywistym miejscem świadczenia pracy powódki i z ustaleń tych jednoznacznie wynika, że powódka systematycznie świadczyła pracę w K..

Na marginesie Sąd Okręgowy podkreśla iż miejsce pracy wskazane w umowie powinno być oznaczone zgodnie z rzeczywistym, a nie fikcyjnym stanem rzeczy. Powinien to być obszar, na którym pracownik faktycznie będzie

wykonywał pracę (tak też: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II PZP 11.08; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt II UK 72/12).

W związku z powyższym Sąd Okręgowy mając na uwadze wskazane normy prawne uznaje zarzuty podniesione przez pozwaną w zażaleniu za chybione i pozbawione podstaw.

W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do naruszenia przepisów 461 § 1 kpc. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, że faktycznym (systematycznym) miejscem wykonywania pracy przez powódkę były K., zatem to Sąd Rejonowy K. Z. (3) jest właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397§2 kpc oddalił zażalenie pozwanej, jako bezpodstawne.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na mocy art. 98§1 i 3 kpc. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono w oparciu o § 9 ust.1 pkt 1 i §10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2016 poz 1667).

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Małgorzata Andrzejewska

Sędzia Przewodniczący Sędzia